

Samo Kreutz

Podeseterjena sonca

Podeseterjena sonca

Sprva je bilo eno samo sonce.
Pa je ob svitu obležalo sredi kapelj trave.

Zgolj nekoliko kasneje
se jih je tam spočelo že na desetine.

Ta smo odnesli domov.
Na ramenih.
Hrbtih.

Da bi jih imeli čisto vsa na razpolago.

Ko smo se nato trudni ozrli navzgor, smo videli novo,
ogromno, ki nam je venomer sledilo,

a zanj niti nismo vedeli.

Tako malo prostora

Svet je tesen.

Kakor koža,
v kateri
zaspiš vsako noč.

Vsakič
nekoliko manjši.

Kakor zrnje

Pritajiš se poleg mene, da golim tvojo prisotnost.

Kot nebje tik preden se zaleze
med splamenelo vejevje
in njihove širom razmetane sence.

Pa jih trga, najprej povsem brezšumno,
nato čedalje bolj ihtavo.

A saj že vseskozi vem.

Čprav se še ne skrivaš v načetih shrambah mojega življenja,
se razraščáš, skorjasta beseda,
tako bohotno, da te nikoli več ne zmanjka.

Preveč dobro te poznam,
zato si pač samopodtaknjeno zrnje na pomlad.

Stekanja

prav po sragah se brenčavo nateka

tisto pozno popoldne
ko si bodo čisto vse trave
pričvrstile nerodne proteze

in drevesa nase navlekla preširoke suknjiče
da jim bodo potem sledile še hiše
ter odpahnjene njive

toliko časa, dokler ne bo širjava trudno legla
v natrpane skrinje prvega mraka
pa bo nov svet zgolj iz ene same besede

neposredno pred nami

Mali nočni čas

Nizko nad mestom se je razvnelo.
Mračje, povsem neprehodno.

Za prevleko damastne noči
so skriti zabrisani glasovi.

Neznatna slutnja ljudi,

ki so je prezgodaj ostarele,
skrivenčene hiše
zmeraj tako strašljivo polne.

Kajti nenadoma ni nikogar več,
da bi jim ponudil svoje oči.

Plahnenja

nekoč

ko bo prav vse že prebrano
in izčiščeno

ti med dlanmi presahne
tudi sleherno ščemenje bližine

a če tačas slučajno v tebi ostane
le neznatno zrno plahe
ter zamembranjene besede

potem brez oklevanja odvrzi še to

mogoče
ga kdo potrebuje
veliko močneje